

Forslag og saaledes ogsaa for den foreslaaede delvise Ophævelse af Isolationen i Gaarden, i Kirken og i Skolen, har Fængselsbestyreren dog i den overfor berørte fornyede Indstilling ikke troet for Tiden at burde fastholde denne Del af sit Forslag. Henset til de siden 1866 foreliggende Erfaringer, har han forment, at det burde prøves, om ikke den i det Foregaaende nævnte Svækkelsestilstand, der, om den end for nogen Del kan tilskrives Ensomheden, dog maasse hovedsagelig maa antages at hidrøre fra en vis Mangel paa animaliske Næringsstoffer, vil kunne hæves ved en Førgælsse og Forbedring af den daglige Kostportion, der gives Fangerne. Da nu Ministeriet til denne Kostforbedring forventer, at Rigsdagen vil bevilge Midlerne, hvorom jeg i det Følgende skal tillade mig at stille Vædringsforslag —, og da Ministeriet endvidere agter at drage Omsorg for, at Cellestraffen samtidigt vil blive anvendt under en nyere Prøvelse af de enkelte Fangers Skikthed til at underkastes denne Straf, er Ministeriet enig i, at der ikke for Tiden er Grund til at træffe yderligere Foranstaltninger, som mer eller mindre angribe Cellestraffens Princip, forinden Resultaterne af, hvad der er gjort og nu vil blive gjort, tilstrækkelig have godtgjort Nødvendigheden deraf.

Medens Ministeriet saaledes efter det Ovenførte, hvad Cellestraffen angaar, troede endnu at burde forblive paa Forsøgets Standpunkt, fandt Ministeriet derimod, at der for Fællesstraffens Vedkommende var grundet Anledning til at foretage Forandring i det Bestaaende.

Ligesom nemlig de Forsøg, som i Udlandet ere anstillede med at modificere Fællesstraffen, efter hvad der er kommet til Ministeriets Kundskab, maa antages at have ført til gode Resultater, saaledes er ogsaa det Mangelfulde ved Fællesstraffen i den Skikkelse, hvori den nu fuldbyrdes, traadt endnu stærkere frem, fordi Straffen af Lugthusarbejde ved den nye Straffelov er nedsat til et Minimum af 2 Aar. Derved ere nemlig de fortværede Straffe, naar Fangerne som nu leve i et ihindret Samliv med hverandre, blevne uden tilstrækkelig Betydning som Straf, hvilket ogsaa i Virkeligheden viser sig ved en vis Klasse af Fangers idelige Tilbagevenden til Straffeanstalterne. Paa den anden Side har det yderligere viist sig, at de længere Straffetider ved den Ensformighed, som nu hersker under Straffens Fuldbyrkelse, trætte og svække Fangeren, gjøre, at han fortaber sig i Fængselslivet, og bevirke, at han, naar han ved Straffetidens Udløb træder ud i Samfundslivet, er aandelig og legemlig sløvet og svækket og saaledes mindre skikket til der at finde et selvstændigt Erhverv.

Under disse Omstændigheder, og da de Midler, man har at høre paa disse Misligheder, efter de Erfaringer, som man i denne Retning har indvundet i andre Lande, synes at være tilstrækkelig prøvede, har Ministeriet ingen Betæneligheder havt ved allerede nu at tage en afgjørende Bestemmelse om Maaden, hvorpaa denne Straf skal fuldbyrdes.

Ministeriet har derfor forelagt Hans Majestæt nærmere Forslag i saa Henseende, og efterat disse have vundet Hans Majestæts Bifald, er der under 13de f. M. udfærdiget en allerhøieste Anordning angaaende Fuldbyrkelsen af Strafarbejde i Fælleskab, hvoraf Exemplarer hoslagt følge. Som det let vil ses, gaar Anordningen i det Væsentlige ud paa til Grund for Straffens Udtaaelse at lægge det saakaldte progressive System, der tilsigter ved en Slags moralsk Gymnastik at styrke Fangerens Villiekraft, idet Fangeren alt, efter som han selv arbejder derpaa, føres fra den størst mulige Læng til den størst mulige Frihed, fra en Tilstand, hvor ethvert af hans Strid er bevogtet, til en Tilstand, hvor han er overladt til sin egen Kontrol, hvorhos der paa ethvert Trin af Straffen er aabnet Fangerens Udgang til at høre Guds Ord og til at faae en efter hans Dannelsestrin passende Undervisning.

I Forbindelse dermed har Ministeriet troet at burde benytte Leiligheden til dels paa eet Sted at samle alle om Udtaaelen af Strafarbejde i Fælleskab gjældende Regler ved dels at optage efter Omstændighederne i modificeret Skikkelse forskjellige tidligere og forskjellige Leiligheder fastsatte Bestemmelser, dels at supplere dem med saadanne, til hvilke der har viist sig at være Trang.

Endnu skal man med Hensyn til Anordningens Bestemmelse kun bemærke, at, ihvorvel dens Regler væsentlig ere fælles for de Fanger, der ere idømte Lugthusarbejde, og dem, der ere idømte Forbedringshusarbejde, men som paa Grund af Svaghed ere fritagne for at affone Straffen i Enkeltceller, er der dog saavidt muligt skjænet imellem disse 2 Arter Fanger. Medens nemlig praktiske Hensyn, navnlig Hensynet til Bevogtningens Kostbarhed, har gjort det umuligt at etablere særskilte Afdelinger, hvori de Forbedringshusfanger, der udstaa Straf i Fælleskab, kunde affone deres Straf, og medens de for Fællesarbejde opstillede Regler derfor i det Hele i Øvrigt ere fælles for Lugthusfanger og for Forbedringshusfanger, er Straffen dog (jfr. B. § 21) for disse sidste gjort noget mildere og lempet efter Hensynet til, at den Dom, som gaar ud paa Forbedringshusarbejde, i og for sig maa anses for en mildere Dom end den, der gaar ud paa Lugthusarbejde.

Ved den saaledes trufne Foranstaltning formener Ministeriet for Fællesfangerens Vedkommende paa bedste Maade at have fyldestgjort den Kongelige Resolution af 25de Juni 1842, hvori det hedder, at Omsorgen for Fangerens religiøse og moralske Undervisning og Forbedring er og bliver Hovedsagen ved Reformen af Landets Straffeanstalter. Men det formener ogsaa herved at have taget det tilstrækkelige Hensyn til Fangerens Helbredstilstand, idet der paa et vist Punkt af Straffen gives